

NYHETSBREV 5:1999

I. Om ”Oanade möjligheter” och ”The Enlightened Executive”.

Min nya bok ”Oanade möjligheter” kommer att börja distribueras endera veckan. Mitt första nyhetsbrev under nästa år kommer att presentera boken. Arbetet med lanseringen av ”Den vise VD:n” i USA fortskrider. Översättningsarbetet har nu nått så långt att förlaget och jag har börjat vända oss till olika personer för att få korta omdömen om boken, s.k. endorsements, för tryckning på omslaget. När detta arbete är slutfört kommer förstås boken att tryckas.

Har du personlig kontakt med någon person som du tror skulle vara lämplig som ”endorser” så hör av dig till mig - karl-erik@edris-ide.se - så skall jag se till att vederbörande får ett manus.

II. ”Ring, klocka, ring i bistra nyårsnatten mot rymdens norrskenssky och markens snö; det gamla året lägger sig att dö...” - tankar om döden och den vetenskapliga världsbilden inför det nya millenniet

Under hösten har jag ofta tänkt på döden och inte minst på vår oerhörda rädsla inför livets obönhörliga slut. Och när vi nu närmar oss slutet inte bara på ett år, utan på ett sekel och dessutom på ett millennium så tänkte jag dela med mig av några av mina funderingar kring just vår rädsla för döden.

Få företeelser vittnar så tydligt om vår dödsrädsla som de där nyhetsinslagen - för egen del ser jag oftast på Rapport - där en ack så vördnadsfull journalist underdånigt närmar sig en eller annan forskare för att denne skall få i stort sett oemotsagd kungöra ännu ett hoppningivande genombrott på medicinens område.

Nog skulle själva underdånigheten få oss att ana oråd om inslaget gällde någonting annat, exempelvis politik. Då är minsann inte journalister underdåniga. Nej då är de som aggressiva illrar i sina försök att gräva fram dolda motiv, motsägelsefullheter och annat som kan ta heder och ära från politikerna i fråga. Men vetenskapsjournalister sysslar inte med sådant. Annars skulle kritiska frågor hagla. Själv brukar jag tänka ”och nu blir det reklamfilm” när dessa inslag annonseras.

Men dra nu för all del inte slutsatsen att jag har något emot att sjuka botas och att lidande lindras eller fås att upphöra. För visst ligger det en hel del i det gamla talesättet att det är bättre att vara rik och frisk än fattig och sjuk.

Det jag reagerar emot, förutom den allmänna underdånigheten, är den outtalade syn på döden som ligger bakom inte bara den här sortens nyhetsinslag i media utan hela vår samhällseliga hållning till medicinsk forskning och sjukvård.

Vid en ytlig betraktelse är sjukvård och medicinsk forskning något okomplicerat positivt och gott. Båda företeelserna är ju för liv och hälsa, och ingen vettig människa kan väl vara för död och ohälsa?

Nej det må ju vara sant. Men människolivets och tillvarons villkor är nu en gång för alla som de är. Trots stora ambitioner och forskningsframsteg har döden människotillvaron i ett järngrepp. Vi kommer som jag brukar säga inte härifrån med livet i behåll. Och ingen kan trovärdigt hävda att vi är på god väg att eliminera döden. Vägverket må ha sin 0-vision. Men om det nu till äventyrs går att förhindra att folk dör i bilolyckor så torde de ändå förr eller senare dö av något annat. Sjukvården, med Socialstyrelsen i spetsen, är i varje fall inte i läge att formulera en 0-vision. Den saken är klar.

I ljuset av denna existentiella realitet brukar jag hävda att när man skrapat bort den vackra retoriken om hälsa, tillfrisknande och bot så framträder en inte alls lika oproblematiske sida av sjukvården och den medicinska forskningen, nämligen att den syftar till att byta dödsorsak.

Visst låter detta tillspetsat. Men när trädde någon inom det medicinska etablissemang fram och underströk att en eller annan död är alldeles OK. Nej något dylikt har i varje fall jag aldrig hört. Vi dör för mycket i hjärtinfarkt, och i stroke och i cancer. Ja vad vi än dör i så nog är det för många som dör av just detta. Men när och av vad är det OK att dö, när vi nu ändå alla till sist faktiskt skall dö?

Svaret är förstås att det inte är OK att dö. Ingen av det medicinska etablissemangets företrädare vill särskilt gärna säga detta högt, för rent intellektuellt är ståndpunkten minst sagt besynnerlig. Men känslomässigt härskar den paniska dödsskräcken. Låt oss för all del pumpa in miljard efter miljard i våra strävanden att gäcka döden. Ingen möda skall lämnas ospard. Ingen sjuk människa skall behöva dö av sin nuvarande sjukdom. Nog skall vi kunna ha råd att byta dödsorsak gång efter annan gång efter annan?

Den fråga jag ställer mig är: Hur kommer det sig att vi är så rädda för döden?

Detta är en mycket stor och komplicerad fråga och därför skall jag begränsa mig till att lyfta fram den faktor som enligt mitt förmenande är den som bidrar starkast till vår dödsskräck. Och det är en faktor som har att göra med den intensiva striden mellan tro och vetande som utspelats i vår idéhistoria och fortfarande i praktiken ej är bilagd.

När tron härskade fanns det förstås också en rädsla för döden. Den rädsla som kommer ur en ovilja att lämna de nära och kära, en kärlek till det egna livet och en osäkerhet inför vilket öde man berett åt sig själv på andra sidan förlåten. Men rädslan mildras väsentligt av att det totala utslocknandet inte är aktuellt. Tron förkunnar ju att livet är evigt även om de svåraste syndarna kan få det nog så problematiskt. Men för den botfärdige finns förstås förlåtelsen och kärleken alltid inom räckhåll.

Så småningom började emellertid vetenskapen växa fram. Till en början höll den sig tämligen lydigt inom de ramar som tron spände upp. Men sakta men säkert skärptes konflikten mellan de båda perspektiven.

Ut trons perspektiv är anden överordnad materien. Det är detta som är grundvalen för tron på det eviga livet. Det spelar helt enkelt ingen roll vad materien råkar ut för. Den vägen kan inte livet utsläckas. Men till trons perspektiv hörde också att de flesta av dess företrädare omhuldade den osofistikerade uppfattningen att bibliska utsagor uttryckta i symboliskt och mytologiskt språk var bokstavliga beskrivningar av faktiska förhållanden. En uppfattning som alls inte är en logisk följd av tron på andens primat över materien.

Och det är just på denna punkt som konflikten mellan trons perspektiv och vetenskapen blev verkligt skarp. Den kanske mest kända konflikten rör Galileis upptäckt av månans kring Jupiter. En upptäckt som enligt kurians kardinaler var en ren och skär villfarelse som Galilei tvingades avsvära sig.

Efter denna konfrontation utvecklades konflikten mellan tro och vetande slag i slag. Och det vetenskapliga perspektivet utvecklades successivt till trons antites i filosofiskt avseende. På grund av att trons företrädare framhärjade i en bibeltrogen och dogmatisk syn på förhållanden om vilka sanningen kan fastställas med den vetenskapliga metoden drog vetenskapens företrädare slutsatsen att trospektivets centrala filosofiska utgångspunkt - att anden är överordnad materien - också måste vara felaktig. Och ju tydligare och skarpare denna slutsats drogs desto fastare lärer sig vetenskapen i filosofiskt avseende med ett perspektiv som kan kallas ontologisk materialism. Och enligt denna materialism är materien den fundamentala realiteten i tillvaron och den bestämmer och betingar sådana ur trons perspektiv andliga realiteter som liv och medvetande.

Den moderna och med ontologisk materialism lärer sig vetenskapen hävdar alltså att livet och medvetandet är en produkt av materien. Och som var och en kan förstå betyder detta att ur modern vetenskaplig synpunkt innebär döden medvetandets och livets oåterkalleliga utslocknande.

Dessutom gör vetenskapen rent hus med alla föreställningar om att det skulle finnas en högre mening med livet annat än den vi till äventyrs kan suggerera oss själva att tro på.

Budskapet är alltså entydigt. Vi människor är slumpmässigt uppkomna och ihopkomna materiekombinationer och lika slumpmässigt glimtar vårt medvetande till och vi tittar ut över ett i varje fall från vårt perspektiv oändligt men naturligtvis slumpmässigt ihopkommet och i grunden meningslöst kosmos. Samtidigt förväntas vi i varje fall på retorikens plan ta vår slumpmässiga och kortvariga existens på fullt allvar trots att det inte kan anses finnas någon mening med våra liv som går utöver den som vi själva lyckas koka ihop med utgångspunkt från våra egna begär och förhoppningar. Och dessutom skall vi förstås ha alldeles klart för oss denna slumpmässiga och meningslösa existens, där vi mer eller mindre vanmäktigt försökt dölja dessa realiteter för oss själva med privata och hjälplöst lättviktiga meningshopkok, får ett fullständigt och nattsvart slut i döden.

Den goda nyheten är att detta utomordentligt dystra perspektiv på tillvaron är en tro!

Men den dåliga nyheten är att de flesta människor tror att perspektivet i fråga är ett vetenskapligt faktum. Och förklaringen till det är förstås att allt sedan vetenskapen fick övertaget i maktkampen mot trons företrädare har en allt starkare filosofisk indoktrinering vunnit insteg i vårt utbildningssystem och förstås också i media.

Materialismen, som är och förblir ett filosofiskt och metafysiskt perspektiv, framställs av tankemaktens självutnämnt objektiva propagandister som ett empiriskt faktum. Och eftersom de flesta av oss har svårt att lära oss saker som vi inte samtidigt tror på så fostrar vårt utbildningssystem merparten av eleverna till goda materialister.

Men den fråga jag ställer är: När vi nu har proppat oss fulla med dessa åsikter, kamouflerade som fakta, finns det då någon anledning att förvånas över att det glittrar i ögonen på de forskare som ser de genmanipulerade grisarna som mänsklighetens räddning. För även om människolivet i grunden är slumpmässigt och meningslöst så är det ju ändå trevligare att fortsätta leva och försöka skapa och upprätthålla ett liv efter den visserligen i och för sig godtyckliga men ändå personligt omfattade livsmening som man har lyckats koka ihop. För det alternativ som döden erbjuder är ju inget annat än den totala utplåningen.

Det finns naturligtvis mycket mer att säga om de konsekvenser det har - utöver intensifierad dödsskräck - att vi s.k. moderna människor är tillskyndare av en till vetenskapligt faktum förklädd materialistisk filosofi. Men detta är ett nyhetsbrev och inte en bok.

Därför vill jag avsluta med att säga att jag hoppas att millennieskiftet skall bli en startsignal för en allmän revolt mot att vi människor - bakom löst prat och dimridåer om humanism och människovärde - när det kommer till kritan i den heliga vetenskapens namn betraktas som biologiska maskiner. Och behandlas därefter.

Ett första steg i denna revolt är att inse att vi framförallt genom skolundervisningen och media är utsatta för en massiv indoktrinering i ontologisk materialism. En indoktrinering som på intet sätt står kyrkans insatser efter när det gällde att proppa sin tids människor fulla med sin tids teologiska dogmer. Vi har länge varit stolta över att vi befriat skolan ur kyrkans garn. Men faktum är att den också borde befrias ur vetenskapens garn. Och jag menar då förstås inte den sida av vetenskapen som sysslar med hedervärd empirisk forskning utan vetenskapens skamlösa försök att ersätta kyrkan som källan till den enda rätta livsfilosofin.

Ett andra steg är att inse att det faktiskt inte är bevisat att livet och medvetandet är en produkt av materien. Det är en ivrigt förfäktad och försvarad tro. Men bevisen lyser med sin frånvaro. Så är t.ex. det faktum att ett lik inte verkar vara medvetet inte något slutgiltigt bevis för att medvetandet skapas av kroppen. Och

det faktum att man kan påverka medvetandet med droger, magnetism etc. är inte heller något slutgiltigt bevis för att medvetandet är en produkt av kroppen.

En enkel analogi kan kanske göra det lättare att förstå. Alla vet ju tillräckligt mycket om hur en TV fungerar för att inte tro att det finns små gubbar i själva apparaten, och alla vet också att man kan ändra innehållet i TV-n genom att byta kanal eller ändra andra inställningar.

Detta är odiskutabla realiteter. Men om man stänger av TV-n så är ju inte det liktydigt med att själva TV-sändningen upphör. Man stänger ju bara av sin mottagare. Och det finns inga bevis för att det inte skulle kunna vara så att döden är en analogi till avstängningen av TV-apparaten. Självmedvetandet finns kvar men har ingen mottagare på det fysiska planet.

Det är inte lätt att säkert veta hur det verkligen förhåller sig. Men det finns i varje fall ingen anledning att utesluta möjligheter bara för att tankemaktens företrädare tycker att det är en god idé.

För min personliga har jag förstås gått längre än så i tänkandet om frågorna kring liv och död, och om vad som egentligen är det rätta sättet att framleva sina dagar som människa på vår vackra planet. Och därför hoppas jag inför det nya millenniet att vi står på tröskeln till en epok där vi människor skall på allvar befria oss från materialismens tvångströja. Att vi skall våga ta vår andliga natur på fullt allvar och omsätta denna insikt i ett globalt samhällsbygge som gör våra bästa sidor rättvisa.

III. Jan Adriansons böcker

För alla som känner ett intresse av att själva fördjupa sig i frågorna om de mänskligt destruktiva konsekvenserna av en materialistisk filosofi vill jag rekommendera Jan Adriansons tre böcker.

”Bortom arv och miljö” är en sociologisk kritik av den sociala determinismen,

”Den tidlösa utvecklingen” ger en briljant analys av utvecklingsläran och de filosofiska misstag som begåtts i tolkningen av den.

”Världen som varseblivning” visar genom en analys av perceptionsprocessen att förhållandet mellan människans medvetande och den s.k. omvärlden inte är så enkelt som den materialistiska filosofin tar för givet.

Den bästa informationen om Adriansons böcker som jag hittat på Internet finns på adressen <http://w1.876.telia.com/~u87603841/ram1.htm>
Klicka på ”Böcker av Jan Adrianson”

IV. Middag med Gud

Till sist en historia som dessvärre snart är inaktuell, men du kanske hinner berätta den för någon.

Jag har inte gjort mig besväret att översätta den.

Yeltsin, Clinton and Bill Gates were invited to have dinner with God.

During dinner God told them, "I need three important figures to send my message out to all people - Tomorrow I will destroy the earth."

Yeltsin immediately called together his cabinet and told them "I have two really bad news items for you: 1. God really exists and 2. Tomorrow God will destroy the earth."

Clinton called an Emergency meeting of the Senate and Congress and told them "I have Good news and Bad News: 1. God really does exist; 2. The bad news is tomorrow God's destroying the earth."

Bill Gates went back to Microsoft and happily announced "I have two fantastic announcements: 1. I'm one of the three most important people on earth and 2. The Year 2000 problem is solved."